

הַאֲזִינוּ סוּכוֹת

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 650
במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון
רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל
השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2,
השבוע יתקיים השיעור ביום א' בשעה 19:00.
השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה:
977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 536 שנה י"ב העלון מוקדש לע"נ מו"ר הרב יעקב אדלשטיין זצ"ל י"ג תשרי תשפ"ב

999 תשפ"ב

הַאֲזִינוּ - תוכן ענייני הפרשה

א. שירת האזינו:

- הקדמה, בשבח התורה, ובהשגחת ה' על עמ"י.
- הזכרת חסדי ה' עם העם הנבחר מתחילה, ובמדבר.
- נבואה על כיבוש הארץ הטובה.
- אם עם ישראל ישכחו את ה', חלילה, יבוא העונש של "אֶסְתִּירָה פָּנַי" - גלות ואכזריות העמים כלפי עמ"י.
- וכשיתבוננו, יראו בתוך הגלות את ההשגחה.
- ולבסוף - באחרית הימים יראו הכל את מציאות הבורא היחיד, שגומל לאיש כפָּעֻלוֹ.
- משה מצוה את בני"י על שינון התורה - והשכר על כך.
- הקב"ה אומר למשה "עֲלֶה אֶל הָרֹעֵבִים", תראה את ארץ ישראל, ושם אתה נאסף אל עמך (לב, מח-נב).

סוכות - חג התורה שבעל פה

חז"ל אומרים שבשמחת בית השואבה היו רוקדים, שרים ושמחים, שנאמר (ישעיהו יב, ג): "וְשָׂאֲבָתָם מִיָּם בְּשִׁשּׁוֹן מִמַּעֲיָנֵי הַיְּשׁוּעָה" - שאיבת המים נעשתה בששון. אין מים אלא תורה (בבא קמא יז.) - התורה משמחת, ככתוב: "פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מִשְׁמַחֵי לֵב" (תהילים יט, ט).
בשמחת בית השואבה שואבים קדושה, תורה ויראת שמים, כמו שדרשו חז"ל: "ולמה נקרא שמה שואבה? שמשם היו שואבים רוח הקודש" (מדרש רות רבה סוף פרשה ד).
על יונה הנביא כתוב ששרתה עליו רוח הקודש בשמחת בית השואבה (ירושלמי סוכה ה.).

התורה והקדושה הן מקור השמחה.

בתיאור הריקודים בשמחת בית השואבה מסופר שרבן גמליאל, נשיא ישראל, מזרע דוד המלך עליו השלום, היה נוטל שמונה אבוקות של אור וזורק אחת ונוטל אחת ואינן נוגעות זו בזו (סוכה ג.). לא הביאו להטוטן או שחקן שיעשה זאת, אלא ראשי הסנהדרין וגדולי ישראל הם ששמחו בשמחת בית השואבה. וכך כותב הרמב"ם (הלכות לולב ה, יד): "ולא היו עושים אותה עמי הארץ וכל מי שירצה, אלא גדולי חכמי ישראל וראשי הישיבות והסנהדרין והחסידים והזקנים ואנשי מעשה - הם שהיו מרקדים ומספקים ומנגנים ומשמחים במקדש בימי חג הסוכות, אבל כל העם, האנשים והנשים, כולם באים לראות ולשמוע". מדוע רק גדולי החכמים רוקדים? כי חג הסוכות הוא חגם של גדולי ישראל, מפני שהוא חגה של התורה שבעל פה!

בשמחת בית השואבה חכמי ישראל מצהירים, למעשה, כי התורה הזאת לא הומצאה על ידיהם, אלא היא עוברת ממשה רבינו בשרשרת מסורה מדור לדור. ורמז לדבר, שזורקים ונוטלים אבוקות אור - "כִּי יָרַד מִצְרָאֵל וְתוֹרָה אֹר" (משלי ו, כג) - ובכך מתקשרים עד משה רבינו. הקשר שלנו לתורה עד משה רבינו הוא בלי שום שינויים, תיקונים ושיפוצים, וזוהי שמחת התורה שבעל פה. [ויאמר מרדכי']

מערכת "ברינה יקצור" מאחלת לכל

בית ישראל שבת שלום וחג שמח

מדוע חג הסוכות צמוד לימים הנוראים? הרי לאחר ימי הסליחות והרחמים, ולאחר התשובה שעשינו בימים אלו, ראוי היה שנזכה לחג עם תנאים נוחים ורחבות הדעת, ומה קיבלנו? חג של "צא מדירת קבע ושב בדירת עראי".

האם זה ה"פרס" שאנו מקבלים? אומר הזוהר הקדוש: חג הסוכות הוא חסד גדול שהקב"ה עשה עימנו. האדם אינו יודע מה נגזר עליו בדיון, והלא ייתכן שהתחייב גלות.

מה עשה הקב"ה? ברוב רחמיו וחסדיו המיר לנו את גזר הדין של הגלות ביציאה מביתנו וישיבה בסוכה במשך שבעה ימים. יחסית לגלות אמיתית, ה"צא מדירת קבע ושב בדירת עראי" הוא גלות של חסד ורחמים.

אומר רבי יואל מסאטמר זצ"ל: בפסק הדין בשמים נכתב "זכאי" או "חייב". אם חלילה נגזר על האדם שהוא "חייב", יש לו תקווה ותקנה כפי שנאמר (תהלים קמט, ה): "יַעֲלֶזּוּ חֲסִידֶיךָ בְּכַבֹּד" - ראשי תיבות "חייב". בא הדבר לרמוז, כי אפשר להמיר את ה"חייב" בשמחה של מצווה.

לכך נקבע חג הסוכות לאחר ימי הדין, ולכן היסוד המרכזי של החג הוא השמחה. על ידי ששמחים ומרננים בחג, על ידי שרוקדים ומפזזים בשמחת בית השואבה, מוציאים לפועל את ה"חייב" שנגזר על האדם.

אם כך, עלינו לדעת ולהתכוון לקראתנו על מנת שיתאפשר לאדם להצליח לקיימו, הוא השמחה בכל רגע ורגע במשך כל החג, היות שמצוותו חלה ונוהגת כבר מהרגע הראשון של חג הסוכות. אחת המצוות הקשות ביותר בחג היא המצווה להיות בשמחה. מצווה זו מופיעה דוקא בסמיכות לציווי העוסק באסוף התבואה: "בְּאֶסְפָּךָ מִגֶּרְנֶךָ וּמִיֶּקְבֶּךָ - וְשִׂמַּחְתָּ בְּחֶגְךָ", ושוב בהמשך הפסוקים כתוב: "וְהָיִיתָ אִךְ שְׂמֵחַ" - שעלינו להיות בשמחה ולהודות לה' על השפע שנתן לנו וְלִשְׂמַחַ בְּחֻלְקֵנוּ.

הגור"א אומר "אך" גם כשיש הרבה מניעים להיות בשמחה כמו: חום או קור, זבובים או לחות, סתם אנשים ברחוב שמפריעים ועוד. עלינו להזהר ולהקפיד שלא לתת לשום דבר לגרום לנו שלא נהיה בשמחה.

וכתב ה"פלא יועץ" (ערך סוכה): "ועוד נלווה בחג הקדוש הזה מצות שמחה של מצווה, ואם בכל הרגלים מצווה לשמוח על אחת כמה וכמה בחג הקדוש הזה, אשר הוא זמן שמחתנו... אומנם לא ציוונו יוצרנו אלא על שמחת הלב, שיהיה שִׂבְע רצון ומלא שמחה של מצווה, והחי ייתן אל ליבו, מה אנו ומה חיינו ומה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו אשר בחר בנו יוצרנו ולא זז מחבבנו... וציוונו לשמוח שמחה של מצווה, והוא סימן טוב לכל השנה, שכתבו גורי הארץ ז"ל שמי שיהא שמח וטוב לב ולא יצטער כלל בחג הקדוש הזה, מובטח שתעלה לו שנה טובה ויהיה לעולם שמח. אי לזאת, לא בכח יגבר איש לשכוח עצבו ורוגזו וכל דבר המצער ולשמוח בכל יום שמחה חדשה, שמחה של מצווה". עכ"ל.

אמר הרבי מְקַרְלִין זי"ע: "העצבות איננה עבירה, אבל טמטום הלב שהעצבות מחוללת אין בכוחה של שום עבירה לחולל". השמחה היא המנוע. כוחה גדול מאוד לדחוק כליל את רגלי היצר, והיא המביאה את האדם להתקדש ולהזדכך מכל סיג ופגם, בהיותה תריס ומגן נגד הצר הצורר. בכוחה של השמחה ישיג את כל המדרגות.

בספר תיקוני הזוהר מובא: שהשמחה של האדם תלויה אך ורק במחשבתו, שהרי אותיות 'בשמחה' הם אותם אותיות של ב-'מחשבה'. ונזכה להיות בחג בכל רגע בשמחה, ובכך נהיה שמחים במשך כל השנה כולה.

"פי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו" (לב, ג)

במעלת ענית "אמן" יהא שמיא רבא

חודש חשון תשס"ט שהיה יבש מגשמים, ביקש המרא דאתרא הרב יצחק זילברשטיין שליט"א לרתום את ילדי רמת אלחנן לתפילה על הגשמים הנצרכים כל כך בתקופה זו לכל העם היושב בציון שממתין ומייחל לגשמים שירדו. הרב זילברשטיין ביקש מכל הילדים, להתכנס יחד ליד ארון הקודש בשעת אמירת שני הקדישים האחרונים של תפילת ערבית של ליל שבת קודש, ולענות 'אמן יהא שמיא רבא' בצוותא בכוונה גדולה ובקול רם.

יוזמה זו, סיפר הרב "באה לידי מעשה לאחר ששמענו שהדבר נעשה גם בכמה בתי מדרשות הגדולים של ירושלים. תלמיד חכם אחד סיפר שלאחר ששמע ממרן הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל על חשיבות ענית 'אמן יהא שמיא רבא' בכוונה, כינס בערבית של ליל שבת את כל ילדי בית הכנסת בו הוא מתפלל בירושלים, וביקש מהם שלאחר תפילת 18 יתקבצו כולם ליד ארון הקודש, וכשיגידו קדיש שלאחר התפילה יענו כולם 'אמן יהא שמיא רבא' בכוונה גדולה ובקול רם, ובכך גם יעוררו את שאר המתפללים בבית הכנסת לענות 'אמן יהא שמיא רבא' בכוונה".

אי אפשר לתאר את המעמד הגדול של אמירת 'יהא שמיא רבא' בקול רם על ידי הילדים ליד ארון הקודש, קולם של תשב"ר (תינוקות של בית רבן) נשמע למרחוק והיה בכך משום קידוש השם עצום, והרי אמרו חז"ל כל העונה 'אמן' יהא שמיא רבא' בכל כוחו קורעין לו אפילו גזר דין של שבעים שנה, וכל שכן על ידי תינוקות של בית רבן ליד ארון הקודש ביחד עם המתפללים, שהילדים גרמו למתפללים המבוגרים לענות יחד איתם אמן יהא שמיא רבא בקול רם ובכוונה. (ברכי נפשי, בחוקות).

ועוד בעניין זה, אברך מאמריקה פנה לרב אברהם קסלר ממקורבי הגרא"ל שטיינמן זצ"ל ונפשו בבקשתו; אנא כנס אל ראש הישיבה ותבקש עלי רחמים, תספר לו כמה אני שקוע בצרות נוראות, אני נשוי שנים רבות בלי ילדים, שקוע בחובות ענק שאין לי איך לשלם, ובנוסף לכל, גילו אצלי את המחלה הנוראה, ואלו הן רק הצרות הבולטות, ויש עוד צרות ויסורים רבים שהם מנת חלקי, אנא שאל בשמי מה עלי לעשות, התחנן האברך.

הרב קסלר שמתפלל היה עם הגרא"ל במנין ותיקין, ניגש אל הרב לאחר התפילה וסיפר לו את הדברים כהוויתם.

אמר לו מרן ראש הישיבה; הקב"ה מחבב מאוד את הניגון שמנגנים ישראל ב'אמן יהא שמיא רבא מברך', וכשמתעורר חלילה עליהם קטגוריה, בכל זאת כשמנגנים לפניו את הניגון של הקדיש ואומרים אמן יהא שמיא רבא בקול ובנעימה, מתענג השם יתברך על כך, ומעביר על כל חטאתם. לך אמור לאותו אברך, אמר הגרא"ל לרב קסלר, יש בכח אמירת 'אמן יהא שמיא רבא' כדי לכפר על הרבה קיטרוגים. סיפר הרב קסלר, התקשרתי מיד אל האברך הנזכר והעברתי את דברי מרן כלשונם, הלה התפעל מאוד והתחיל להקפיד מאוד באמירת אמן יהא שמיא רבא בכוונה, והיה מהלך ממנין למנין על מנת לענות אמן יהא שמיא רבא בכוונה, וכך עשה במשך תקופה, והנה פלאי פלאים, אירעו לו... לפתע, באו כל הבעיות על פתרון, המחלה הקשה נעלמה כלא היתה, החובות הסתדרו בצורה פלאית כאשר אחד מחברי קהילתו ניגש אליו מיוזמתו והציע לו הלוואה גדולה מאוד לתקופה בלתי מוגבלת, ובנוסף לכל הישועות שזה מהשם יתברך בזכות ששמע לעצת מרן הגרא"ל שטיינמן זצ"ל נפקד בזרע של קיימא. מני-אז חלפו שנים ואותו אברך ממשיך לרוץ ממנין למנין על מנת להוסיף באמירת 'אמן יהא שמיא רבא' בכוונה ובקול רם.

"פי שם ה' אקרא הבו גדל לאלקינו" (לב, ג)

מעלת ענית "אמן"

וברש"י: כשאקרא ואזכיר שם ה', אתם הבו גדל לאלוקינו וברכו שמו.

רבותינו הפליגו מאד בשבח ענית "אמן". כתוב בגמרא (שבת קיט:): אמר ריש לקיש: כל העונה 'אמן' בכל כוחו, פותחין לו שערי גן עדן, שנאמר (ישעיהו כו, ב): "פתחו שְעָרִים וְיָבֹא גוֹי צָדִיק שֹׁמֵר אֲמָנִים". אל תקרי 'שומר אמונים', אלא 'שאומרים אמן'.

ופירש המהרש"א: כי הגן עדן יש לו הרבה שערים, מחיצה לפנים ממחיצה, כמו שאמרו: כל צדיק וצדיק נכווה מחופתו של חברו, וכן אמרו: כל צדיק וצדיק יש לו מדור לפי כבודו. ואמר שהעונה אמן בכל כוחו, פותחין לו כל השערים מחדרי גן עדן. הרי לנו כמה מעולה היא עניית 'אמן' בכוונה, שהרי בשביל דבר קל כזה פותחים לפניו כל חדרי גן עדן, יותר מצדיקים וחסידים אשר עמלו וטרחו בעבודת ה' בכל ימיהם. עוד אמרו במדרש (דברים רבה פ"ז): כך שנו חכמים: העובר לפני התיבה לא יענה 'אמן' אחר הכהנים מפני הטירוף, ולמדונו רבותינו: ואם היה יכול לענות שלא תטרף דעתו - יענה. מדוע? מפני שאין גדול לפני הקב"ה יותר מ'אמן' שישאל עונין. הרי שאין דבר חשוב לפני ה' כעניית אמונים!

גודל חשיבות "אמן" אחד

סח רבי אליהו לופיאן זצ"ל בשם הסבא מקלם זצ"ל: היה כדאי להקב"ה לברוא את העולם למשך ששת אלפים שנה כדי שיהודי יזכה לומר פעם אחת בלבד בכל משך זמן הבריאה "ברוך הוא וברוך שמו". (ואלף פעמים "ברוך הוא וברוך שמו" לא מגיע לגודל חשיבות אמירת "אמן" פעם אחת בלבד).

ואלף פעמים "אמן" לא מגיע לגודל חשיבות של אמירת "אמן יהא שמיא רבא" פעם אחת בלבד. ואלף פעמים של אמירת "אמן יהא שמיא רבא" לא מגיע לזכות של "תיבה אחת" מלימוד התורה!

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל סיפר בשם הסבא מקלם זצ"ל: כדאי לו לאדם לבוא לעוה"ז ולסבול ייסורי איוב שבעים שנה, בשביל שיענה פעם אחת 'אמן' במשך כל ימי חייו. כתב בספר "ווי העמודים": לאהבת אחי ורעי בני ישראל אספר לפניכם מעשה רב ונורא שהיה בזמן רבי מרדכי יפה זצ"ל, בעל ה"לבושים" (כפי שסיפר לי חמי זקני מהר"ר אברהם וורטר ז"ל, שאשתו היתה נכדת נכדו של הגאון מהר"ר מרדכי יפה זלה"ה).

וכך המעשה: הגאון ר' מרדכי יפה נסע למדינת איטליה לונציא, כדי ללמוד חכמת עיבור החודש אצל החכם אבוהב הספרדי, ולמד אצלו כארבעה חודשים. והיה מקץ ימים, יקר מקרה, תינוק אחד, בנו של החכם אבוהב בן 5 שנים, בירך על פרי ברכת "בורא פרי העץ" בקול רם, וכל בני הבית ענו "אמן", פרט לרבי מרדכי יפה שלא ענה אמן, שלא במתכוון. החכם אבוהב כעס עליו מאד, גער בו בניזיפה גדולה ונידה אותו. רבי מרדכי יפה המתין ל' יום, כפי הדין של נידוי מרב לתלמיד. אח"כ בא אליו ופיססו, וישאלהו מה פשעו ומה חטאתו, ומה חרי האף הגדול הזה. השיב לו החכם: ידוע תדע, שאהבה גדולה אהבתיך, אהבה שאינה תלויה בדבר, אבל תדע שהיית חייב מיתה לשמים בשעה שלא ענית 'אמן' על ברכת הילד, והנידוי היה לך לכפרה על הפגם הגדול שנגרם, ומחילת העוון יהיה לך בתנאי שבכל מקום ובכל קהילה שתדרוך כף רגלך, תפרסם את גודל החטא והפגם של מי שאינו עונה 'אמן'. [אוצרות התורה]

כוחה של הסוכה וחג הסוכות

הסוכה מטהרת את ישראל ומקרבת אותנו לאבינו שבשמים. נוסף על האושפזין, שהם שבעת הרועים, גם אליהו הנביא זכור לטוב בא לסוכה, ורמז לדבר: "בַּסֶּכֶת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים" - ראשי תיבות **תשבי**, שזה שמו של אליהו הנביא זכור לטוב, אשר בא ונמצא בסוכות יחד עם ישראל.

וידע האדם שיש לסוכה כח כמו למקוה, והיא מטהרת את נפש האדם, וכמו שהובא על הפסוק (ישעיהו ד, ו): "וְסִכָּה תִּהְיֶה לְצֶלַל יוֹמָם", "לצל" עם הכולל בגימטריה = מקוה. וכך אומר ה'מגן אברהם': מצות סוכה היא בסוד מקוה טהרה. כמו שהמקוה מטהר, כן מצווה זו מטהרת את ישראל ומקרבת אותם לאביהם שבשמים, מגינה עליהם ומצילה אותם מכל הרעות.

- ובזכות מצווה זו זוכים לזרע של קיימא, ודקדקו: "למען ידעו דלתיתכם" - זוכים לדור ישרים מבורך.
- וכן על ידי מצווה זו מתעוררים רחמי שמים, ומי שצריך ניסים מן השמים להיושע מבעיות וצרות אשר לו, זוכה ונושע מן השמים.
- ועוד אמרו חז"ל, שבזכות מצות סוכה זוכה האדם לשמירה מן השמיים כל השנה ולאור המקיף אותו ברגעים ובזמנים קשים.
- וכשמרגיש אדם בליבו גאוה, בכח הסוכה להכניס בלבו מידת הענווה.
- ורבינו האר"י הקדוש הוסיף ואמר שעל ידי חג הסוכות נשפע כל השפע לעולם לכל ימות השנה. וידע האדם, שעל ידי מצות סוכה נפטר הוא מן כל צער שיש לו. ודקדקו ואמרו: "המצטער פטור מן הסוכה" - המצטער על ידי מצות הסוכה מתקן כל מה שחשב מחשבות רעות במשך השנה.
- חג זה נקרא חג האסיף, ואכן אוספים בו כח לכל השנה כולה.
- האר"י הקדוש חיזק ואמר: מי ששמח בסוכות חזקה שיהיה שמח כל השנה כולה.
- ומובטח למי שמקפיד במצות סוכה שיהיה לו שלום בית. הסוכה היא קודש, ולכן נקראת סוכת שלום.

סוכה סגולה לרפואה

היושב בסוכה זוכה לרפואה שלימה לכל רמ"ח = 248 איבריו, ורמז לזה תמצא שהמילה "סוכה" במילוי האותיות של המילה סוכה: ס"מ"ך, ו"א"ו, כ"ף, ה"י - עולה בגימטריה 248, להורות שהיושב בסוכה כשרה כהלכתה יזכה לרפואה שלימה לכל רמ"ח איבריו, ובפרט בזכות אברהם אבינו, ראש האושפזין, שגם שמו עולה בגימטריה = 248

[צמח צדיק לרבי מנחם מנדל מוויז'ניץ זצ"ל]

הסוכה סגולה לשמירה

היוצא מביתו אל הסוכה לדור בה במשך שבעת ימי החג, הרי זו עדות נאמנה שהוא מאמין ובטוח בה' יתברך, ועל כן בשכר זאת יזכה שבמשך כל השנה כולה ישגיח הקב"ה וישמור עליו מכל רע, שכן הובטחנו על ידי דוד המלך (תהילים לב, י): "וְהַבֹּטֶחַ בַּה' חֶסֶד יִסְוֶבְּנוּ", וכן אמרו חכמים זכרונם לברכה (מדרש ילקוט שמעוני פרשת אמור): "כל מי שמקיים מצות סוכה בעולם הזה, הקב"ה שומר עליו מן המזיקים". [כתב סופר לרבי אברהם שמואל סופר זצ"ל]

חיבתו של הקב"ה לעם ישראל בחג הסוכות

מובא בספרים שסוכות הוא המשך של הימים הנוראים. כל חודש תשרי הינו בעצם סולם של עליה: החל מראש השנה, עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים, ומשם אנו עוברים לסוכות, הושענא רבא ושמיני עצרת. והנה לכאורה, לפי הנראה לנו, סוכות הוא מצב של ירידה מכל הימים המרוממים הללו, שהנה הרמח"ל אומר שביום הכיפורים אנו מגיעים לדרגה של אדם הראשון קודם החטא! זהו מצב של תיקון העולם במלכות ש-ד-י. כיצד אפוא אפשר לומר שחג הסוכות הוא שלב גבוה יותר בסולם המועדים? הנה בפשטות מהלך הדברים הוא כך: באמת המעגל-הסולם אינו מצטמצם רק לימים הנוראים; הוא כולל בתוכו הרבה יותר - את כל החגים.

הראשון הוא חג הפסח, שבו היתה הלידה של עם ישראל. לאחר מכן חג השבועות, מתן תורה, שעליו אמרו חז"ל (תענית כו:): "בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ" - זה מתן תורה, וּבְיוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ - זה בניין בית המקדש. מתן תורה עדיין לא היה "שְׁמִיחַת לְבוֹ". חתן הנכנס לחופה, לבו עדיין אינו מלא שמחה.

הוא עדיין אינו יודע כיצד יתקיים ביתו ואם הקשר יהיה קשר של קיימא. ביום הכניסה לחופה כל אחד מראה לשני פנים שוחקות, אבל יבוא יום והם יגיעו לידי חיכוך. מה יהיה אז? אומנם, אם בני הזוג הגיעו לידי מריבה ולאחר מכן התפייסו - זהו "יוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ"! הקשר הפך להיות קשר של קיימא. כך במתן תורה. היה יום יפה, אך הייתה דאגה: מה יהיה טיבו של קשר זה? רק לאחר שבני ישראל חטאו בחטא העגל, שחז"ל (עבודה זרה ד:) אמרו עליו שחטא חמור יותר ממנו לא יהיה [אומנם כבר כתב ה'כוזרי' (מאמר א, צג) שחטא העגל נחשב לבני ישראל לחטא רק לפי מדרגתם], ולאחר חטא חמור זה התפייס הקב"ה עם ישראל, החזיר להם את אהבתו, בנה את המשכן והשרה בו את שכינתו בקרב עם ישראל רק אז זהו "יוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ"! כי ביום זה התחזק הקשר להיות קשר של קיימא, בל יינתק לנצח.

כמו כן במעגל השנה ישנו מהלך זה: תשעה באב מבטא את חטא העגל ואת החטאים שלנו היום, ובו נהרס כל הבניין והקשר בין עם ישראל לקב"ה. לאחר תשעה באב מתחיל הבניין מחדש - בונים מחדש את האדם, את הקשר עם הקב"ה. וזהו ראש השנה, 'היום הרת עולם', שבו מתחיל מחדש התהליך של הבניין.

ראש השנה מקביל לחג הפסח, שהוא הלידה של עם ישראל. לאחר מכן יום הכיפורים, שבו ניתנו הלוחות השניים. יום הכיפורים מקביל לחג מתן תורה. זהו "יוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ", פסגת הקשר בין עם ישראל לקב"ה. לאחר שבנינו את הקשר החזק עם הקב"ה מגיע חג הסוכות, שהוא "זמן שמחתנו", "שְׁמִיחַת לְבוֹ".

[שיחות הרב שמשון דוד פינקוס זצ"ל]

וַיֹּאמֶר ה' סִלְחָתִי פְּדִבְרְךָ (במדבר יד, כ)

ראשי התיבות של המילים: "וַיֹּאמֶר ה' סִלְחָתִי פְּדִבְרְךָ" הם אותיות "סוכה", ובאה התורה הקדושה לרמוז בזה שעל ידי שישראל יוצאים מביתם בחג הסוכות והולכים ויושבים בסוכה, בשכר זאת הקב"ה מוחל וסולח לעוונותיהם, מפני שהציאה לסוכה נחשבת להם כגלות, והרי הגלות מכפרת, וכך גם הסוכה.

החניה הקדושה – סיפור מרגש

הסיפור מתחיל לפני חמש עשרה שנים בשנת תשס"ה. זכיתי, ואיני יודע למה ובאיזו זכות, להיות אברך וללמוד בכולל לפחות שמונה שעות ביום. באותה תקופה לא היו הרבה אברכים באשקלון, העיר שבה אני גר, וכל האברכים הכירו זה את זה. זאת בניגוד למצב היום, שברוך ה' יש כולל בכל פינה ותלמידי חכמים נמצאים בכל רחבי העיר ומרביצים תורה לבעלי הבתים. רכשנו דירה נאה קרוב לכולל. השכנים קיבלו אותנו בחביבות והאוירה היתה נפלאה.

בחג הסוכות של אותה שנה חיפשתי מקום שבו אוכל לבנות את הסוכה סמוך לדירה שבה אנו גרים. המקום הקרוב ביותר נמצא בחניה הכפולה של אחד מדיירי הבניין.

ניגשתי אליו וביקשתי את רשותו לבנות את הסוכה בחניה שלו. להפתעתי השכן (שבאותם ימים היה רחוק מאוד מתורה ומצוות) התרגש מאוד ואמר: "אני מוכן להחנות את הרכב שלי ברחוב הסמוך. כבוד הרב (כך הוא כינה אותי תמיד, אף על פי שאיני רב כלל ואני אף רחוק מאוד מלהיות רב) יכול לבנות את הסוכה בחניה שלי".

לעולם לא אשכח את חג הסוכות הראשון בבניין שבו אנו גרים. הילדים היו אז קטנים, וחלק מהם עוד לא נולדו. השכנים שלנו הצטופפו בסוכה ושמעו דברי תורה בצמא. לאחר חג הסוכות הקפיד אחד השכנים ללמוד איתי הלכות כל ערב, ותוך זמן קצר הוא שב בתשובה שלימה...

חלפה לה שנה ביעף, ושוב התקרב חג הסוכות. השכן החביב פנה אליי מיוזמתו ואמר: "כבוד הרב לא שוכח, בבקשה גם השנה תבנה את הסוכה אצלי בחניה". חיבתתי אותו בחום ואמרתי לו שהוא יהודי נפלא. אותו חג היה מרומם. שוב הקפידו השכנים להתארח בסוכה בכל יום ולשמוע דברי תורה. שמתי לב שהשכן החביב בעל החניה מתעניין במצוות החג יותר מהרגיל ושואל שאלות חשובות מאוד. הוא שימח אותי מאוד! נדלג קצת בזמן ונגיע לימים של חג הסוכות תשס"ח. באותם ימים היה קצת מסוכן להסתובב ברחובות, מכיוון "שהשכנים" שלנו מהעיר עזה החליטו שלא מתאים להם שנישאר בחיים ורצו להרוג אותנו בכל מחיר. הם החלו לירות על העיר שלנו טילי גראד וקסאם. באותם ימים לא היו אזעקות ולא כיפת ברזל. כל טיל שהערבים היו יורים היה נופל איפה שנופל, ומי שהיה בקרבת מקום היה צריך לשמוע את השריקה של הטיל ולמצוא מחסה. זה באמת היה מפחיד. אבל כשהתקרב חג הסוכות הטיילים לא עניינו אף אחד. להיפך, באותו חג נבנו סוכות רבות יותר מבשנה רגילה. באותה שנה השכן החביב כבר עשה את צעדיו הראשונים כבעל תשובה. אמרתי לאשתי שהשנה כנראה נצטרך למצוא מקום אחר לסוכה, כי ברוך ה' בעל החניה בוודאי ירצה לבנות את הסוכה שלו בחניה שברשותו.

אשתי הנהנה בהסכמה. מצד אחד המקום היה נוח מאוד, אבל מצד שני יש שמחה גדולה לשְכִינָה - עוד יהודי מתחזק באמונה. אבל מחשבות לחוד ומציאות לחוד.

להפתעתי המוחלטת אמר שכני היקר: "כבוד הרב, אני מקווה שאין לך תוכניות אחרות. את הסוכה שלך אתה בונה אצלי בחניה". הייתי מופתע. "אבל השנה גם אתה בונה סוכה! איפה תבנה אותה?" שאלתי. השכן היקר ענה: "כבוד הרב, אל תדאג לי, אני אמצא מקום, העיקר שאתה 'תקדש' לי את החניה. הסוכה שלך שומרת לי על הבית". צחקתי בקול. איזו תמימות של יהודי יקר!!!

חג הסוכות היה נפלא, אך הערבים מהדרום הגבירו את קצב הירי. כמעט מידי יום היו נופלים על העיר שלנו אשקלון כל מיני מעופפים מלאים בחומר נפץ שיצרו בהלה מובנת אצל כולם.

בגור השמיני של חג החנוכה התפלל כל עם ישראל לשלום של החיילים במבצע 'עופרת יצוקה'. על העיר שלנו נורו טילים רבים, וחלק מהם התפוצצו ממש על בתי מגורים, אבל ברוך ה' שעושה ניסים לעמו ישראל. אין דרך להסביר את ההשגחה של אבינו מלכנו על ילדיו.

באחד הלילות הקשים של אותה מלחמה שמעתי רעש חזק של חבטה. לא ידעתי מה פשר הרעש. בבוקר נחרדנו לגלות טיל שנפל בשלימותו לחניה של שכני היקר, ולמזלנו הוא לא התפוצץ. אם הוא היה מתפוצץ היה מתרחש אסון נורא. שכני היקר חיבק אותי ואמר: "אתה רואה, כבוד הרב? אמרתי לך שהסוכה שלך מקדשת את החניה. אם לא היית בונה את הסוכה בחניה הטיל היה מתפוצץ".

חיכיתי אליו ושוב אמרתי: איזו תמימות של יהודי יקר. בוודאי הנס התרחש בזכות התמימות שלו.

השנים חולפות ביעף, והגיעה שנת תש"פ. הילדים שלנו גדלו, וחלק מהם כבר הפכו להורים בעצמם. עם השנים הפך השכן היקר לתלמיד חכם צדיק, והוא מזמן עקף אותי בידיעותיו בתורה.

באחד הערבים נכנס השכן היקר לביתי והציע את הבן שלו כשידוך לבת שלי. רעייתי שמחה מהרעיון.

הילדים נפגשו לפי כל גדרי ההלכה, ולשמחתנו החליטו להקים בית של קדושה. התחלנו להתארגן לחתונה וקבענו תאריך, וככל שעברו הימים הבנו שחתונה רגילה לא תוכל להתקיים בגלל הוירוס (הקורונה).

חתונה אסור לבטל! ועם כל המגבלות היינו צריכים למצוא מקום לקיים בו את החתונה.

השכן הצדיק שלי אמר: "כבוד הרב (הוא עדיין מתעקש לקרוא לי כך), אני חושב שאני יודע איפה כדאי לקיים את החתונה". "היכן?" שאלתי.

הוא הצביע על החניה ואמר: "החניה שלי היא מקום של קדושה. בכל שנה כבוד הרב בונה שם את הסוכה ומקדש את המקום. זוכר שלפני שתיים עשרה שנה נפל טיל ולא התפוצץ? זה הכול בזכותך".

להפתעתי הזוג הצעיר די שמח מההצעה ונערכה חתונה משמחת בחניה ה"קדושה".

בעזרת ה' בקרוב נזכה לחגוג את חג הסוכות תשפ"א. טילים, וירוס, לא משנה מה - את הסוכה נבנה בחניה של השכן היקר. עם ישראל חי. מגפות, מלחמות וכל מיני מניעות לא יעצרו את עם הסגולה. את הסוכה נבנה באהבה.

[בנימין ב', אשקלון]

בברכת התורה

בריינה

"לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל ודוד

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף
מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה
נפתלי בן רחל: סמי בן שמחה: גורלי בן שמחה
רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה
שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל
אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאור אברהם
אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיאל: דוד (חולה) בן שמחה
משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זיו
מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעילה: רחל בת שמעון
מרים בת עזיזה: כותון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה
חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיהה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-חודיה, תמר ועל בני פאולה
זיווג הגון: זוהבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה
רחלי בת זוהבה: עדינה בת שמחה: אלקנה רחמים בן איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כנסאנה שליט"א
יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל
מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה
רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

לזרע של קיימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה: לאור בן דינה
שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה
מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה
שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית
רחל בת חיה: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102